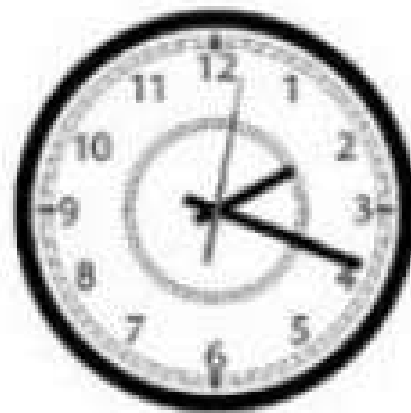

MURAKAMI HARUKI
MURAKAMI
În noapte

Traducere din limba japoneza
și note de Iuliana Oprina

POLIROM
2013

2.19 a.m.

Biroul Hotelului Alphaville. Kaoru stă la computer, cu o față agasată. Pe monitorul LCD sunt imagini filmate de camera de luat vederi instalată la intrare. Se văd foarte clar. Într-un colț al ecranului este afișată ora. Kaoru derulează imaginile înainte și le oprește cu *mouse*-ul, comparând cifrele scrise pe o hârtie cu cele afișate pe ecran. Operația nu pare să-i meargă prea bine. Din când în când își ridică privirea spre tavan și oftează. În birou intră Komugi și Kōrogi.

— Ce faceți? o întreabă Komugi.

— Ce figură încruntată aveți, adaugă Kōrogi.

— Am aici DVD-ul de la camera de luat vederi, răspunde ea cu ochii în ecran. Dacă mă uit în jurul orei care trebuie, pot să aflu cine e tipul care a bătut-o pe fata aia.

— Dar la ora aia erau mulți clienți care s-au fățâit pe ușă. Aveți cum să vă dați seama care e individul? întrebă Komugi.

Kaoru apasă neîndemânatic pe taste cu degetele ei groase.

— Ceilalți clienți erau cupluri și au intrat împreună. Doar bărbatul ăsta a venit mai înainte și a așteptat-o în cameră. A luat de la intrare cheia de la 404 la ora 10.52. Asta știu foarte clar. Sasaki de la recepție zice că fata a fost adusă cu motocicletă zece minute mai târziu.

— Păi atunci ar fi bine să dați la imaginea de la 10.52.

— Numai că nu merge așa ușor. Nu mă pricep deloc să umblu cu aparatele astea digitale sau cum le-o chema.

— Păi, dacă nu merg cu puterea brațului, zice Komugi.

— Așa e.

— V-ați născut într-o epocă greșită, spune Kōrogi cu o față serioasă.

— Da, cu vreo două mii de ani mai târziu, adaugă Komugi.

— Exact, încuviințează Kōrogi.

— Ia nu vă grăbiți să mă catalogați! Ce, voi v-ați descurca?

— Nuu..., răspund ele în cor.

Kaoru introduce în rubrica de căutare ora dorită, dă clic cu *mouse*-ul încercând să facă imaginea să apară, dar nu vrea să meargă. Înseamnă că greșește pe undeva. Pleascăie din limbă. Scoate manualul de utilizare și îl răsfoiește, dar nu pricepe nimic din el și îl aruncă pe birou.

— Lua-l-ar naiba, de ce nu merge? Ar trebui să-mi apară imaginea și nu apare! Takahashi i-ar da de cap în doi timpi și trei mișcări.

— Dar la ce vă ajută dacă aflați cum arată individul ăla? Că doar nu mergeți la poliție, spune Komugi.

— N-o zic ca să mă laud, dar eu prefer să n-am de-a face cu poliția.

— Și atunci ce aveți de gând?

— Mai văd eu. Dar să știi că nu-mi stă în fire să trec cu vederea ce-a făcut nemernicul ăla, fără să scot o vorbă. Profită de slăbiciunea fetei și o bate, o jupoaie de tot ce are și o mai și șterge fără să plătească. Ce nenorocit!

— O jigodie de psihopat ca ăsta merită prins și bătut până rămâne lat, spune Kōrogi.

Kaoru dă din cap vartos.

— Aș vrea eu, dar nu cred că e atât de tâmpit încât să mai apară pe aici, cel puțin o vreme. Pe de altă parte, nici eu n-am timp să umblu după el.

— Și ce vreți să faceți? întreabă Komugi.

— N-am zis că mai văd eu?

Aproape exasperată, Kaoru face dublu clic cu putere pe un icon și pe ecran apar imaginile filmate la ora 10.48.

— Asta era!

Komugi: — Vezi, dacă vrei, poți.

Kōrogi: — S-o fi speriat și computerul.

Toate trei privesc ecranul cu răsufierea tăiată, fără să scoată o vorbă. La ora 10.50 intră un cuplu tânăr. Par studenți. Amândoi arată

incordați. Ezită în fața panoului cu fotografiile camerelor, apoi apasă butonul din dreptul numărului 302, iau cheia și pleacă spre lift. Nu îl găsesc și băjbăie puțin prin hol.

Kaoru: — Deci ei sunt clienții de la 302.

Komugi: — Aha, 302. Arată a mielusei, dar au fost foarte sălbatici. Când m-am dus să fac curat, am găsit totul vreaște.

Kōrogi: — Foarte bine. Sunt tineri, să fie sălbatici. De-asta plătesc să vină aici.

Komugi: — Dar și eu sunt tânără, și dezlanțuită așa nu sunt.

Kōrogi: — Înseamnă că n-ai destulă poftă-n tine.

Komugi: — Poftă?

Kaoru: — Hai, că acum vine asta de la 404! Mai bine lăsați prostiile și vă uitați.

Pe ecran apare un bărbat. Ora este 10.52.

E îmbrăcat într-un pardesiu gri-deschis. Pare să fie trecut de treizeci și cinci de ani, înspre patruzeci chiar. Poartă cravată și pantofi de piele și arată ca un salariat tipic. Pe nas are o pereche de ochelari mici, cu rame metalice. Nu are nici o servietă, iar mâinile și le ține băgate în buzunare. Înălțimea, statura, freza, toate sunt obișnuite. Este genul de om pe lângă care treci pe stradă și nu-l remarci.

— Așa, arată destul de normal, spune Komugi.

— Aștia care arată normal sunt cei mai periculoși, spune Kaoru, frecându-și barba. Fiindcă sunt foarte stresați.

Bărbatul aruncă un ochi la ceas și ia cheia de la 404 fără să ezite. Se îndreaptă

apoi grăbit spre lift. Silueta lui dispare din raza camerei de luat vederi. Kaoru oprește imaginea.

— Ați aflat ceva din ce ați văzut? le întreabă ea pe cele două.

— Arată a angajat de pe la vreo firmă, spune Komugi.

Kaoru se uită la ea dezgustată și clatină din cap.

— Nu cred că e nevoie să-mi spui tu că, la ora asta, îmbrăcați în costum și cu cravată sunt doar angajații care se întorc de la serviciu!

— Scuze, răspunde Komugi.

— Tipul pare învățat cu așa ceva, își dă și Kōrogi cu părerea. O fi obișnuit cu locul, că n-a ezitat deloc.

— Așa e, îi dă Kaoru dreptate. A luat imediat cheia și s-a dus drept spre lift. A mers în linie dreaptă, fără să facă o mișcare în plus, fără să se uite în jur.

Komugi: — Adică nu e prima data când vine pe aici?

Kōrogi: — Cu alte cuvinte, e client fidel.

Kaoru: — Tot ce se poate. Înseamnă că și înainte tot cu prostituate a venit.

Komugi: — Unii se specializează pe chinezoaice.

Kaoru: — Da, mulți au pasiuni de-astea. Deci, dacă este angajat la vreo firmă și a venit de mai multe ori pe aici, înseamnă că e foarte probabil să lucreze undeva prin zonă.

Komugi: — Așa e.

Kōrogi: — Și muncește mai mult în schimbul de noapte.

Kaoru se uită la Kōrogi cu o față nedumerită.

— De unde și până unde? Poate și-a terminat ziua de muncă, s-a dus pe undeva să bea, s-a cherchelit și i s-a făcut chef de o femeie, nu?

Kōrogi: — Da, dar era cu mâna goală. Și-a lăsat lucrurile la serviciu. Dacă s-ar fi dus după-ăia drept acasă, ar fi avut ceva după el. O servietă, o mapă. Nu există angajat de firmă care să facă naveta fără nimic la el. Deci așa zice că asta s-a întors la serviciu și s-a apucat iar de lucru. Așa cred eu.

Komugi: — Adică să lucreze la firmă în miezul nopții?

Kōrogi: — Sunt destui oameni pe lumea asta care stau la serviciu până dimineața. Mai ales cei care se ocupă de software. După ce pleacă ceilalți, rămân singuri și se joacă la sistem, pentru că în timpul zilei, când toată lumea lucrează, nu pot să-l oprească. Rămân peste program până pe la două, trei noaptea și se duc acasă cu taxiul. Le dă firma cupoane pentru taxi.

Komugi: — Așa, deci. Ce-i drept, asta are față de computerist. Dar de unde știi tu atâtea, Kōrogi?

Kōrogi: — Fiindcă uite, așa cum mă vezi tu pe mine, și eu am lucrat într-o vreme la o firmă, chiar una mai răsărită.

Komugi: — Serios?

Kōrogi: — Normal că serios, că așa se lucrează la firmă.

Komugi: — Și-atunci de ce...

Kaoru le întrerupe iritată: